

Můj tatínek

V předvečer první neděle adventní vydechl můj tatínek. Odešel něžně uprostřed celé své rodiny. V okamžiku smrti jsem ho držela pevně za ruku, po boku měla svého bratra. Celý rok jsem se modlila za to, abych o tento okamžik nepřišla a mohla být s ním. Můj tatínek byl člověk cholerický, dominantní, pravdivý. Nesnášel lež, přetvářku, křivdu, dokázal se postavit každému, s kým vnitřně nesouhlasil, a rád si dal skleničku na kuráž. Na mé padesáté narozeniny přišla těžká nemoc, rakovina jícnu. Sdělovala jsem mu v nemocničním pokoji krutou diagnózu a pravdivě ho informovala o jeho zdravotním stavu. Nádor se nedal operovat. Podstoupil radikální chemoterapii a radioterapii, bojoval statečně o svůj život. Vozívala jsem ho domů z onkologie každý týden. Při těch dlouhých cestách autem mi vyprávěl o svém dětství, dospívání, o své práci. Poznávala jsem historii našeho rodu, ale především jsem poznávala svého tátu a on svou dceru.